3. EØF-traktatens artikel 7 er ikke til hinder for en national bestemmelse i en borgerlig retspleje, som foreskriver en forenklet inddrivelsesprocedure, der ikke kan anvendes af kreditorer, som forfølger en fordring i udenlandsk valuta mod en debitor bosat i indlandet, hvorimod en kreditor, der er bosat på en medlemsstats område, kan forfølge en fordring efter den almindelige rettergangsmåde, uanset hvilken valuta fordringen lyder på.

I sag 22/80

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Amtsgericht Berlin-Schöneberg er indgivet til Domstolen for i denne sag, som verserer for nævnte ret mellem

BOUSSAC SAINT-FRÈRES SA, Lille (Frankrig),

og

BRIGITTE GERSTENMEIER, Euskirchen (Forbundsrepublikken Tyskland),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 7,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene P. Pescatore og T. Koopmans, dommerne J. Mertens de Wilmars, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Det franske firma Boussac Saint-Frères (herefter benævnt Boussac) begærede ved Amtsgericht Berlin-Schöneberg udstedt et påkrav (Mahnbescheid) med henblik på inddrivelse af et beløb på 1 934,52 FF, som Brigitte Gerstenmeier, en privatperson bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, angiveligt skyldte firmaet.

Retten var forhindret i at imødekomme denne begæring på grund af § 688 i den tyske borgerlige retsplejelov (Zivilprozeßordnung, herefter benævnt ZPO), idet bestemmelsen efter den ved den såkaldte forenklingslov af 3. december 1976 indførte ændring ikke længere giver mulighed for ved påkrav ad rettens vej (den såkaldte Mahnverfahren) at inddrive en fordring i udenlandsk valuta mod en debitor bosat i Forbundsrepublikken. Samme bestemmelse giver dog mulighed for ved nævnte »Mahnverfahren« at inddrive en fordring, såfremt den lyder på udenlandsk valuta og fordringens debitorer er bosat i udlandet. Den nationale retsinstans, som behandlede sagen, fandt denne bestemmelse diskriminerende, og udsatte derfor ved kendelse af 24. november 1979 sagen og anmodede Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse af,

»om denne ændring af den tyske Zivilprozeßordnung i forhold til kreditorer i de andre medlemsstater i Det europæiske økonomiske Fællesskab udgør en diskriminerende foranstaltning, som er i strid med artikel 7 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab og derfor uvirksom over for disse kreditorer, således at disse fortsat over for debitorer bosat i Forbundsrepublikken Tyskland kan inddrive fordringer i udenlandsk valuta ved påkrav ad rettens vej (Mahnverfahren)«.

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 14. januar 1980.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Boussac ved advokat H. Weil, Frankfurt, regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland ved E. Bülow, som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Peter Karpenstein, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

Boussac har først fremhævet de fordele, som Mahnverfahren, i forhold til normal rettergangsmåde, medfører, idet denne procesform er enkel, hurtig og omkostningsbesparende, og anført, at en fordring kunne inddrives ad denne vej

indtil den 1. juli 1977, da loven af 3. december 1976 trådte i kraft, uanset hvilken valuta fordringen lød på, eller hvilken stat debitor var bosat i, såfremt staten havde undertegnet Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af borgerlige sager, herunder handelssager.

Ifølge Boussac strider ændringen af § 688 i ZPO ikke blot mod forbudet mod forskelsbehandling i EØF-traktatens artikel 7, men også mod det forbud mod at indskrænke en allerede eksisterende liberal ordning, som kan udledes af traktatens opbygning.

§ 688 i ZPO falder inden for EØF-traktatens anvendelsesområde, fordi de restriktioner, bestemmelserne indeholder, har en negativ indvirkning på gennemførelsen af flere af de mål, som er nævnt i traktatens bestemmelser, nemlig den harmoniske udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed (artikel 2), de frie varebevægelser (artikel 3, litra a), samt artikel 9 ff), lige konkurrencevilkår (artikel 3, litra f)), liberaliseringen af betalingerne (artikel 106) og den lige retsbeskyttelse af alle Fællesskabets statsborgere (artikel 220).

Bestemmelsen behandler kreditorer forskelligt, afhængigt af om fordringen lyder på tysk eller udenlandsk valuta. Endvidere behandles kreditorer med fordringer i udenlandsk valuta forskelligt, afhængigt af om debitor har bopæl i Forbundsrepublikken Tyskland eller i en anden stat, som har undertegnet Bruxelles-konventionen af 1968.

Selv om denne forskel i behandlingen ikke er knyttet til nationalitet, har den samme virkninger som en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Efter Domstolens retspraksis foreligger der en skjult forskelsbehandling, når en national ordning medfører, at indenlandske statsborgere stilles bedre end statsborgere fra andre medlemsstater. Dette er tilfældet med den i § 688 i ZPO indeholdte sondring.

I den mellemstatslige samhandel inden for Fællesskabet (hvis medlemsstater alle har tiltrådt Bruxelles-konventionen af 1968) kan Mahnverfahren benyttes af de tyske virksomheder, som udsteder deres fakturaer i tysk valuta, mens de virksomheder fra andre medlemsstater, som udsteder fakturaer i national valuta, ikke kan benytte den. Ganske vist kan en tysk kreditor, som gør en fordring i udenlandsk valuta gældende over for en tysk debitor, heller ikke benytte sig af nævnte rettergangsform, men man må ikke glemme, at der i dette tilfælde — der i øvrigt yderst sjældent forekommer i den normale handel — ikke er tale om noget internationalt handelsforhold. En tysk kreditor kan derimod ved en Mahnverfahren inddrive en fordring i udenlandsk valuta over for en debitor, som er bosat i udlandet. Tyske virksomheder udsættes derfor ikke for ulemper i samhandelen mellem staterne, uanset om de udsteder deres regninger i tysk eller udenlandsk valuta, mens virksomheder fra andre medlemsstater kun kan benytte Mahnverfahren, såfremt de udsteder deres regninger i tysk valuta.

Overfor den begrundelse, som den tyske regering har givet af begrænsningen i

§ 688 i ZPO, hvorefter begrænsningen var nødvendig af hensyn til anvendelse af elektronisk databehandling på Mahnverfahren — hvilket kræver en standardisering af proceduren, som udelukker fordringer i udenlandsk valuta — har firmaet Boussac henvist til, at denne elektroniske databehandling endnu ikke er indført. Det har endvidere anført, at begrundelsen ikke holder, idet der fortsat er adgang til at forfølge fordringer i udenlandsk valuta mod en udenlandsk debitor bosat inden for fællesmarkedet. Forbundsregeringen har i motiverne til forenklingsloven begrundet opretholdelsen af denne mulighed ved at henvise til, at tyske virksomheder fortsat skulle kunne inddrive mindre eller middelstore udenlandske fordringer. Når der tages dette hensyn til tyske virksomheder, ses det ikke, hvorfor der ikke også skulle tages tilsvarende hensyn til udenlandske virksomheder. Under alle omstændigheder bør den lige adgang for alle statsborgere i Fællesskabet til en retlig prøvelse klart have forrang frem for hensynet til en rationalisering af retternes sagsbehandling. Heraf følger, at § 688 i ZPO i sin nuværende version ikke er objektivt begrundet.

Den anfægtede bestemmelse er endvidere i strid med fællesskabsretten, idet den er et uberettiget tilbageskridt i forhold til den grad af liberalisering, der hidtil var opnået på det pågældende område. En gennemgang af en række af EØF-traktatens bestemmelser viser, at forbudet mod at foretage tilbageskridt i forhold til de én gang vedtagne liberaliseringsforanstaltninger er et iboende princip i traktaten, selv om denne ikke indeholder nogen udtrykkelig generel bestemmelse herom.

Den pågældende foranstaltning er i øvrigt, i hvert fald indirekte, i strid med princippet i EØF-traktatens artikel 106 om de frie betalinger, idet den tvinger udenlandske kreditorer, som ønsker at udnytte den enkle og omkostningsbesparende Mahnverfahren, til at fakturere leveringer af varer og tjenesteydelser i tysk valuta, altså i en for dem fremmed valuta.

Den opfattelse, at kreditor kan undgå forskelsbehandlingen ved at konvertere fordringen i udenlandsk valuta til en fordring i DM er ikke rigtig, for det første fordi debitor ifølge den tyske borgerlige retsplejelov kan vælge enten at betale i tysk eller udenlandsk valuta, og for det andet fordi kreditor ikke bærer risikoen for en kursforskel mellem den dag, da sagen anlægges og den dag, da der sker fuldbyrdelse i henhold til eksekutionsgrundlaget.

Endelig har Boussac anført, at den engelske Court of Appeal i sin dom af 26. november 1974 (Schrorsch Meier GmbH mod Hennin, sag 7351630), under henvisning til EØF-traktaten og navnlig dennes artikel 106, har statueret, at de engelske domstole fremover er forpligtet til også at give dom til betaling af fordringer i fremmed valuta. De principper, som den engelske domstol har lagt til grund for denne afgørelse, som ændrer fast retspraksis i England siden det 17. århundrede, må også finde anvendelse i det foreliggende tilfælde. Den overtrædelse af fællesskabsretten, som § 688 i ZPO udgør, er så meget væsentligere, fordi den i bestemmelsen indeholdte restriktion blev indført efter EØF-traktatens ikrafttræden, og anven-

delsen af bestemmelsen herefter afhænger af, om forordningen er rettet mod en tysk debitor eller en debitor bosat i en anden medlemsstat i Fællesskabet.

Ifølge *regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland* er de bestemmelser, som udelukker, at fordringer i udenlandsk valuta kan inddrives ved en Mahnverfahren, ikke i strid med fællesskabsretten, idet de ikke vedrører kreditors nationalitet. Der foreligger heller ikke nogen faktisk forskelsbehandling, da restriktionen beror på et nødvendigt hensyn til en hensigtsmæssig udformning af procesreglerne. Desuden kan en kreditor fortsat inddrive sine fordringer i udenlandsk valuta efter almindelige procesregler.

I øvrigt er Mahnverfahren kun en fordel, såfremt debitor ikke gør indsigelse. Såfremt en udenlandsk kreditor nemlig inddriver en fordring ved en Mahnverfahren uden ved sagens begyndelse at konvertere den til national valuta, må man i reglen — på grund af kurssvingningerne — regne med, at der rejses indsigelse. Det er derfor rimeligt, at man ved Mahnverfahren kun kan forfølge fordringer, som er konverteret til national valuta.

Til grund for de ændringer af § 688 i ZPO, som blev indført ved lov af 3. december 1976, ligger forslagene fra et nedsat udvalg, som skulle undersøge, hvorvidt Mahnverfahren kunne rationaliseres hensigtsmæssigt ved anvendelse af elektronisk databehandling. Undersøgelsen viste, at det ved anvendelsen af databehandling teknisk set var meget vanskeligt og desuden for omkostningskrævende at anvende Mahnverfahren på fordringer i udenlandsk valuta. Man besluttede derfor, at sådanne fordringer ikke skulle kunne inddrives ved Mahnverfahren i Forbundsrepublikken. Udenlandske kreditorer kan imidlertid stadig benytte Mahnverfahren, såfremt de konverterer deres fordringer til tysk valuta.

Endelig bør bestemmelserne i § 688, stk. 1, som forbyder, at en fordring i udenlandsk valuta inddrives ved en Mahnverfahren, såfremt debitor er bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, holdes klart adskilt fra stk. 3, som tillader dette, såfremt debitor er bosat i en anden medlemsstat. § 688, stk. 3, er en gennemførelsesbestemmelse til Bruxelles-konventionen af 1968, der skal sikre, at eksigible afgørelser, som er omfattet af nævnte konvention, såsom fuldbyrdelsesafgørelsen, overhovedet kan træffes i indlandet. Det er her klart, at både afgørelsen, som giver tilladelse til fuldbyrdelsen, og selve fuldbyrdelsen vil blive lettet inden for Fællesskabet, såfremt afgørelsen fra først af vedrører en pengesum i valutaen i den medlemsstat, hvori afgørelsen erklæres at kunne fuldbyrdes og faktisk fuldbyrdes.

Der er sikret en lige behandling af medlemsstaterne på dette område ved, at tilsvarende afgørelser fra udenlandske domstole kan erklæres for eksegible og herefter kan fuldbyrdes i Forbundsrepublikken Tyskland, uanset om det drejer sig om en pengesum i indenlandsk eller udenlandsk valuta.

På grundlag af det anførte er forbundsregeringen af den opfattelse, at § 688 i ZPO i dens nuværende version ikke vanskeliggør udenlandske kreditorers adgang til retsforfølgning og hverken tilsigter eller faktisk har medført forskelsbehandling.

Ifølge *Kommissionen for De europæiske Fællesskaber* er der ikke i det foreliggende tilfælde noget holdbart grundlag for at antage, at der foreligger forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og altså overtrædelse af EØF-traktatens artikel 7.

Anvendelsen af bestemmelsen i § 688 i ZPO afhænger ikke af parternes nationalitet, men alene af objektive kriterier såsom debitors bopæl og den valuta, som den pågældende fordring lyder på.

Debitorer bosat i Forbundsrepublikken Tyskland kan, uanset deres nationalitet, kun retsforfølges ved en Mahnverfahren for fordringer i tysk valuta, mens både fordringer i tysk og udenlandsk valuta mod debitorer bosat i andre medlemsstater i Fællesskabet kan inddrives ved en Mahnverfahren.

Der kan derfor ikke antages at foreligge forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, idet dette begreb ikke spiller nogen rolle i nogen af de nævnte tilfælde.

For fuldstændighedens skyld har Kommissionen anført, at der heller ikke kan rejses indsigelse mod § 688 i ZPO efter andre bestemmelser i traktaten, som f.eks. artikel 106 eller artikel 67.

Det må for det første fremhæves, at de anfægtede bestemmelser på ingen måde hindrer overførslen af de beløb, som sagsøgeren forventer at modtage fra sagsøgte. Under alle omstændigheder er EØF-traktatens artikel 106, stk. 1, ikke relevant i det foreliggende tilfælde, for det første, fordi § 688 i ZPO overhovedet ikke angår overførsel af valuta til en anden medlemsstat og kreditorer bosat i Forbundsrepublikken desuden heller ikke kan benytte Mahnverfahren ved inddrivelse af fordringer i fremmed valuta, og for det andet, fordi sagsøgeren kan inddrive sin fordring efter de almindelige procesregler.

Artikel 67, som vedrører restriktioner for kapitalbevægelserne er endnu mindre relevant i det foreliggende tilfælde end artikel 106.

Sammenfattende har Kommissionen foreslået, at Domstolen besvarer det af Amtsgericht Berlin-Schöneberg forelagte spørgsmål således:

»Hverken EØF-traktatens artikel 7 eller andre fællesskabsretlige bestemmelser er til hinder for en ordning, hvorefter en forenklet rettergangsform til inddrivelse af pengeskyld over for en i udlandet bosat debitor kun finder anvendelse på fordringer, som lyder på indenlandsk valuta, såfremt adgangen til at benytte de almindelige regler for sagsanlæg ikke herved afskæres.«

III — Mundtlig forhandling

Der er afgivet mundtlig indlæg i retsmødet den 18. juni 1980 af firmaet Boussac, regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

Kommissionens befuldmægtigede har herunder erkendt, at anvendelsen af den almindelige rettergangsmåde i stedet for Mahnverfahren faktisk, modsat det i

Kommissionens skriftlige indlæg anførte, i Tyskland medfører større omkostninger.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. september 1980.

Præmisser

1 Ved kendelse af 24. november 1979, indgået til Domstolen den 14. januar 1980, har Amtsgericht Berlin-Schöneberg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et spørgsmål vedrørende anvendelsen af traktatens artikel 7.

2 Et i Frankrig hjemmehørende firma, som har solgt og leveret tekstilvarer til en kvindelig forretningsdrivende, bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, indgav til den tyske retsinstans begæring om, at det for nævnte handel resterende skyldige beløb, blev inddrevet via en særlig rettergangsform, den såkaldte »Mahnverfahren«. Denne rettergangsform giver kreditor mulighed for, på en enkel og hurtig måde, at opnå en retsafgørelse til betaling af et bestemt pengebeløb. Når begæringen er indgivet, indstævnes debitor ikke for retten, men kan dog fremkomme med indsigelser efter at have fået tilstillet det påkrav (»Mahnbescheid«), som retten udsteder på grundlag af en af kreditor udfyldt formular. Rejses der ikke indsigelse, omformes påkravet på kreditors begæring til en retsafgørelse, som kan fuldbyrdes (»Vollstreckungsbescheid«).

3 Amtsgericht har oplyst, at der før den 1. juli 1977 var mulighed for at inddrive fordringer i indenlandsk og udenlandsk valuta ved en sådan Mahnverfahren, men at denne særlige rettergangsform — efter ikrafttrædelsen den 1. juli 1977 af den såkaldte forenklingslov af 3. december 1976 — ikke længere kan benyttes til inddrivelse af fordringer mod en debitor bosat på tysk område, hvis fordringen lyder på en udenlandsk valuta, mens fordringer i udenlandsk valuta mod en debitor bosat i udlandet fortsat kan inddrives ved en Mahnverfahren.

4 Den tyske ret har på grund af disse faktiske omstændigheder forelagt Domstolen spørgsmålet om, hvorvidt denne ændring af den tyske Zivilprozeßordnung i forhold til kreditorer bosat i andre medlemsstater i Fællesskabet udgør en diskriminerende foranstaltning, som er i strid med traktatens artikel 7, og derfor uvirksom over for disse.

5 Domstolen kan ikke i medfør af EØF-traktatens artikel 177 træffe afgørelse om en national lovs gyldighed, men er, inden for rammerne af samarbejdet med de nationale retter, kompetent til at uddrage de fællesskabsretlige elementer, hvis fortolkning gør det muligt for den nationale ret at løse de problemer, den har fået forelagt.

6 Det fremgår af sagens akter, at den forenklingslov, som har rejst tvivl hos den tyske ret, havde til formål at rationalisere nævnte Mahnverfahren ved hjælp af databehandling. Da en teknisk undersøgelse viste, at det ville skabe uforholdsmæssigt store vanskeligheder at inddrage fordringer i udenlandsk valuta i databehandlingssystemet, besluttede de tyske myndigheder, at Mahnverfahren principielt kun skulle kunne anvendes ved fordringer i tysk valuta. De gjorde imidlertid en undtagelse fra denne regel for så vidt angår inddrivelsen af fordringer i udenlandsk valuta mod debitorer, der er bosat i en af de stater, som har undertegnet Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, idet de som begrundelse herfor henviste til, at bestemmelserne i konventionen nødvendiggjorde en sådan undtagelse.

7 Det fremgår desuden af sagens akter, at de kreditorer, som ikke kan benytte den forenklede rettergangsform, kan anlægge sag efter de almindelige processuelle regler. En kreditor, som ved en Mahnverfahren har opnået udstedelse af et påkrav, men mødes med indsigelser fra debitor, er ligeledes henvist til at anlægge sag efter nævnte almindelige processuelle regler.

8 Det af den nationale ret forelagte spørgsmål må under disse omstændigheder forstås således, at det ønskes afklaret, om traktatens artikel 7 er til hinder for en bestemmelse i den borgerlige retspleje, som foreskriver en forenklet

inddrivelsesprocedure, der ikke kan benyttes af kreditorer, som forfølger en fordring i udenlandsk valuta mod en debitor bosat i indlandet, men samtidig giver enhver kreditor, der er bosat på en medlemsstats område, mulighed for at forfølge en fordring efter de almindelige processuelle regler, uanset hvilken valuta fordringen lyder på.

9 Traktatens artikel 7 forbyder inden for traktatens anvendelsesområde enhver forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Denne bestemmelse forbyder ikke blot åbenlys forskelsbehandling begrundet i nationalitet, men desuden enhver form for skjult forskelsbehandling, som ved anvendelse af andre kriterier reelt fører til samme resultat.

10 Det kan ikke bestrides, at en national lovgivning, som gør adgang til sagsanlæg afhængig af betingelser vedrørende den valuta, som fordringerne lyder på, kan stille kreditorer, der er bosat i andre medlemsstater ringere end kreditorer, der er bosat i indlandet, og herved udgøre en hindring for samhandelen inden for det fælles marked, som navnlig rammer statsborgere fra andre medlemsstater.

11 Den tyske regering har i sit indlæg for Domstolen anført, at en lovgivning som den foreliggende ikke kan anses for diskriminerende, fordi sondringen efter den valuta, som fordringen lyder på, er objektivt begrundet, idet den i den tyske lovgivning foreskrevne elektroniske databehandling til forenkling af Mahnverfahren ikke kan anvendes på fordringer, udtrykt i udenlandsk valuta.

12 Dette argument er ikke holdbart. Når Mahnverfahren efter tysk lovgivning kan benyttes til inddrivelse af fordringer i udenlandsk valuta mod debitorer bosat i de stater, som har undertegnet Bruxelles-konventionen, og når anvendelsen af denne regel — hvilket er ubestridt — indebærer, at de ved en sådan Mahnverfahren indgivne begæringer må behandles manuelt, kan det ikke mht. inddrivelsen af fordringer i udenlandsk valuta mod debitorer bosat i indlandet, hævdes, at det er nødvendigt at indføre elektronisk databehandling for alle de fordringer, som er underkastet denne rettergangsform.

13 Denne betragtning giver imidlertid ikke et udtømmende svar på spørgsmålet. En sondring efter den valuta, som fordringerne lyder på, og som kun gælder for den forenklede inddrivelsesprocedure, er ikke, heller ikke indirekte, en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, når aftalens parter selv kan vælge hvilken valuta, fordringen skal lyde på, og når de i de andre medlemsstater bosatte kreditorer kan anlægge sag efter de almindelige procesregler, uanset hvilken valuta fordringen lyder på.

14 Det forelagte spørgsmål vil derfor være at besvare således, at traktatens artikel 7 ikke er til hinder for en national bestemmelse i den borgerlige retspleje, som foreskriver en forenklet inddrivelsesprocedure, der ikke kan benyttes af kreditorer som forfølger en fordring i udenlandsk valuta mod en debitor bosat i indlandet, men samtidig giver enhver kreditor, der er bosat i en medlemsstat samme mulighed for at forfølge en fordring efter de almindelige processuelle regler, uanset hvilken valuta fordringen lyder på.

Vedrørende sagens omkostninger

15 De udgifter, som er afholdt af regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Amtsgericht Berlin-Schöneberg ved kendelse af 24. november 1979, for ret:

EØF-traktatens artikel 7 er ikke til hinder for en national bestemmelse i den borgerlige retspleje, som foreskriver en forenklet inddrivelsesproce-

dure, der ikke kan benyttes af kreditorer, som forfølger en fordring i udenlandsk valuta mod en debitor bosat i indlandet, men samtidig giver enhver kreditor, der er bosat i en medlemsstat samme mulighed for at forfølge en fordring efter de almindelige processuelle regler, uanset hvilken valuta fordringen lyder på.

Kutscher	Pescatore	Koopmans	
Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart	O'Keeffe	Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. oktober 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 17. SEPTEMBER 1980 [1]

Høje Domstol.

Den tvist i hovedsagen, som ligger til grund for den foreliggende præjudicielle sag, er opstået som følge af det salg af en række produkter, som firmaet Boussac Saint-Frères, en betydelig fransk tekstilvirksomhed, foretog til sin klient, fru Gerstenmeier, som har en tøj-detailforretning i Tyskland. Da sidstnævnte ikke betalte hele regningen, som var opgjort i FF, indledte den franske fordringshaver en »Mahnverfahren« (særlig procedure til at opnå kendelse til betaling af et beløb) ved den kompetente ret, Amtsgericht Berlin-Schöneberg.

Retten kunne ikke, som krævet af sagsøgeren, afsige kendelse om, at fru Gerstenmeier skulle betale det skyldige beløb, altså et beløb lydende på udelandsk valuta. Ifølge § 688, stk. 1, i den tyske borgerlige retsplejelov (»Zivilprozeßordnung« — ZPO) kan Mahnverfahren nemlig kun benyttes til inddrivelse af beløb, der lyder på national valuta, i hvert fald når debitor ikke er bosat i Forbundsrepublikken Tyskland eller en

1 — Oversat fra fransk.